

[Bernhard Baunsgaard]

ligt, at man underbetaler folk, bare fordi de bor i provinsen. Det bør dog ikke være nogen straf eller nogen belønning at bo i København. Det er der måske nok nogle jyder der synes, men det synes jeg nu ikke.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Ja, det er bare af almindelig høflighed, jeg vil takke ministeren for forklaringen på tankerne bag lovforslaget. Jeg vil også godt bemærke, at jeg synes, det er utroligt, at den ene dag man kommer herind og sætter sig og prøver at se værdig ud, havde jeg nær sagt, så kan man sidde og kigge på en statsminister og høre på en statsminister, der taler om afbureaukratisering, smidiggørelse, fantasi og sådan noget, og næste dag man kommer herind, skal man høre, at det, det hele handler om, er en helt utrolig grad af kagekassetænkning: skal der gå lidt til teaterområdet, så skal pengene tages fra teaterområdet. Skal der gå lidt til kulturområdet, så skal pengene tages fra kulturområdet, selv om enhver ved, at et ordentligt kulturliv har en utrolig høj grad af sammenhæng med udgifterne i socialministeriet og i arbejdsministeriet, bare for at nævne et par eksempler. Alligevel står ministeren her som repræsentant for en afbureaukratiserende, smidiggørende regering og fortæller, at hver gang det drejer sig om 2 kr. til teaterskolen, skal de partout tages et andet sted på teaterområdet. Det forekommer mig at være – nej, det vil jeg slet ikke sige.

Formanden:

Det må hr. Tinning nok heller ikke.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Ja men hr. Tinning, den dag vi når så langt med afbureaukratiseringen, at vi får afskaffet finanslovens konti, så synes jeg, det er helt fint, og hvis kulturministeren bare får en pose penge om året og ingen laver mere vrøvl, så synes jeg, det er strålende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 83:

Forslag til lov om ophævelse af lov om forbud mod videresalg af billetter til offentlige forlystelser.

(Fremsat 22/2 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Det er lidt vanskeligt at se, hvad virkningen af dette lovforslag kan blive. Ministeren siger, at det er et led i regeringens regelsanering. Det må jo så betyde, at det er nogle regler, der på en eller anden måde har virket generende for nogle, og jeg vil gerne stille ministeren det spørgsmål: hvem har disse regler, som ministeren nu i regelsaneringens navn ønsker at ophæve, virket generende for? Er det billetthajerne, de har været generende for, eller billetsjoverne, som ministeren siger, eller hvori ligger afbureaukratiseringen i dette lovforslag? Man kunne være lidt ondskabsfuld – det ligger mig ellers fjernt – og sammenholde dette forslag med det tidligere forslag om teatrene, vi behandlede. Så kunne man sige, især når man læser bemærkningerne og hører talerne her, at med det ene lovforslag lukker ministeren Arte ud, og med det andet lovforslag lukker ministeren billetthajerne ind. Det kan jo ikke være meningen, så jeg håber, at vi får en forklaring på, hvad hensigten er. Hvem er det, der skal have gavn og glæde af dette lovforslag?

Per Stig Møller (KF):

Da der aldrig er nogen grund til at opretholde love, som har mistet deres indhold, kan vi støtte, at denne lov bortfalder, og støtte lovforslaget.

Hanne Severinsen (V):

Jeg skal forsøge at gøre min tilslutning på venstres vegne endnu kortere: jeg tilslutter mig den foregående taler.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg har fået besked om at gøre det endnu kortere. Det er ikke sikkert, det lykkes mig. Jeg ville da gerne være imødekommende, men jeg kan altså ikke, for jeg tror stadig væk, at selv om der ikke vil være nogen virkninger på teaterområdet og på billetkøbsordninger på teaterområdet af det her, så kan der altså i forbindelse med store sportskampe, store fodboldkampe, store beatkoncerter, store rockkoncerter og sådan noget, godt blive tale om billetjobberi, hvis man lukker op for det. Så lad dog dette lille forslag ligge dér, hvor det har ligget siden 1929, og få sin virkning, hvis der en gang imellem er brug for det.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det var den socialdemokratiske ordfører, der spurgte, hvem den gældende ordning ville genere. Svaret er vel billethajer. Men så er spørgsmålet, om vi har billethajer, og om der er fare for at få dem. Jeg ved det ikke, det må jo være gode tider for teatret, når man ligefrem er nødt til at indføre et værn mod billethajer. Men jeg vil gerne være med til at se på det, og er der den fare, som fru Ingerlise Koefoed omtalte, så kan vi beholde loven, og eksisterer den ikke, så kan vi da godt afskaffe den.

Bente Juncker (CD):

Jeg skal på centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis vegne give tilslutning til forslaget.

Arentoft (FP):

Jeg havde også tænkt mig blot at gå op og sige, at vi kan tilslutte os forslaget, men nu stiller hr. Ole Espersen det spørgsmål: hvor ligger afbureaukratiseringen i dette forslag?

Jeg skal ikke svare for ministeren, men hvis jeg skulle svare for mig selv, så ville jeg sige, at her ophæver man en lov fra 1919, hvor det faktisk har været ganske umuligt at kontrollere, om den nogen sinde er blevet fulgt. Det er muligt, at man har fundet nogle enkelte tilfælde, hvor nogle har solgt billetter,

de har købt, for en højere pris, men det er tåbeligt at have love, som simpelt hen ikke kan overholdes, og som ikke kan kontrolleres. For at nævne et parallelt eksempel: når hastighedsgrænserne nu bliver løftet, så bliver vi næsten alle sammen gjort til lovovertrædere. Det gør man også med den gamle lov her, så det er kun godt, at den bliver ophævet.

Tinning (VS):

Vi ville meget gerne kunne støtte det her, og hvis vi levede i et samfund præget af et righoldigt kulturudbud og social lighed, så ville vi selvfølgelig støtte det, for så var billethajer noget, man kunne gå og kigge på på museer. Men sådan er det jo ikke, og vi har en regering, der fører en politik, der, om jeg så må sige, bestandig bidrager til, at der kommer flere og flere billethajer dag for dag, for sagen er jo, at de rige bliver rigere, og de fattige bliver fattigere, og det er klart, at den slags omstændigheder næsten føder billethajer. Så vi er nødt til at gå imod.

Jeg er i øvrigt enig med hr. Arentoft i, at selvfølgelig er det en diskussion værd, og det kunne måske ændre vores holdning til, om man partout skal opretholde en lov, som notorisk ikke bliver overholdt. Der er ikke nogen, der gør noget for at sørge for, at loven bliver overholdt. Enhver ved, hvor man kan finde billethajerne. Man kan gå ud og kigge på dem, hver gang der f.eks. er fodboldlandskamp og alle mulige andre steder. Jeg mener også, at enten må man gøre det ene eller det andet.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

I aviserne ser man billeder af folk, der har lejret sig ved Det kgl. Teater et døgn i forvejen med soveposer og alt muligt, og de får lov til at købe 2 eller 4 billetter. Jeg kan ikke se, at der er noget som helst forkert i, at de kan afhænde dem til en lidt højere pris, så de tjener et par håndøre.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Hr. Ole Espersen spurgte, hvem der var generet af de regler. Jeg har egentlig vendt ræsonnementet om og sagt: hvem har hovedet glæde af denne lov? Det var der ik-

[Ministeren for kulturelle anliggender]

ke nogen der rigtig kunne svare på, og så synes jeg, vi skulle afskaffe loven, for den er faktisk ikke til nogen gavn.

Om der er billetthajer rundt omkring? Det er muligt. Det er der nok. Fodboldkampe er sikkert et godt eksempel, men jeg beder om at få at vide, om man ønsker, at kulturministeriets embedsmænd, som sikkert har travlt med at bevæge sig mod tilskuerpladserne på det tidspunkt, virkelig skal gå rundt foran Idrætsparken og kontrollere, om der nu er nogen, der sælger dyre billetter. Den er håbløs at administrere.

Så vil jeg i øvrigt sige til hr. Ole Espersen og andre skeptikere, at det ikke er noget, jeg har fundet på. Dette lovforslag har ligget gud ved hvor længe, og det lå egentlig kun og ventede på, at der kom et teaterlovforslag, så man kunne være bekendt at sende det over i folketinget, for man syntes faktisk ikke, det kunne gå alene i folketinget, og derfor er det kommet nu.

Naturligvis kan vi uddybe det hele under udvalgsbehandlingen og diskutere fodboldkampbilletter til Paris og meget andet, men jeg må dog anbefale, at man støtter dette forslag.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg skal gøre det meget kort, jeg vil egentlig også godt hjem. Jeg kunne tænke mig at høre, om man må tage det som en generel erklæring fra regeringen, at enhver lov, som er umulig at administrere, vil blive ophævet.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Nej, naturligvis ikke. Så kunne vi jo ikke bestille andet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Vi har et problem. Udenrigsministeren er ikke til stede. Det er ikke således, at ministeren for kulturelle anliggender fungerer? Det er det ikke.

Så må mødet udsættes et øjeblik. Mødet udsættes foreløbig i tre minutter.

Mødet udsat kl. 17.18

Mødet genoptaget kl. 17.20

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 7:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpeelse af sanktionspolitikken over for Sydafrika.

Af Riishøj (SF) m.fl.

(Fremsat 8/2 84).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil først beklage, at jeg ikke var mødt til tiden.

Inden jeg kommenterer det konkrete indhold af forslaget fra hr. Riishøj m.fl., kan der være grund til ganske kort at erindre om de generelle elementer i Danmarks Sydafrikapolitik.

Danmarks politik over for Sydafrika tager udgangspunkt i FNs skarpe fordømmelse af den systematiske og konsekvente undertrykkelse af et befolkningsflertal udelukkende på grund af race, som kendetegner apartheidsystemet. Det er Danmarks politik, at det internationale pres mod Sydafrika bør øges og gøres mere effektivt for at opnå en fredelig afvikling af apartheidsystemet. En forøgelse og effektivisering af det internationale pres mod Sydafrika kan realistisk set kun opnås ved sanktioner, som er baseret på bindende vedtagelser i FNs sikkerhedsråd eller på bindende internationale aftaler mellem en omfattende gruppe af lande.

I afventen af sådanne vedtagelser har Danmark imidlertid ønsket at give konkret udtryk for sin politik. Det er navnlig sket